

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

— Кое?

— Че кучето го нѣма. Вчера го отведоха въ село.

— Лъжешъ.

— Е, добре, лъжа. На сила те не карамъ, мога и самъ, — счумри вежди Панчо. — До сега да не си ми ги бралъ ти? — рече той и сви надолу по брѣга. Да се откаже отъ пълна шапка ягоди, то би значело да е цѣлъ глупакъ. За тоя страхъ на Йони, той едва ли би му простилъ нѣкога.

Пъкъ и на Йони, че му се ядѣха ягоди, ядѣха му се. Защо да си криви душата. Едва преглъщаше слюнката си. Да се съгласи ли? А пждарѣтъ? Да го хване, да го окичи съ ягоди и тъй да го прекара презъ село... О, не бива! Страшно и позорно е! Но може и да не го хванатъ. Ще бѣга, ще се скрие. Нима заради страха си трѣбва да изгуби пълна шапка ягоди?

— Панчооо! — викна следъ малко колебание Йони. — Чакай!

— Какво има?

— Решихъ... съгласенъ съмъ!

Панчо го изгледа учуденъ.

— Не лъжешъ ли?

— Не.

— Закълни се!

— Заклевамъ се.

— Браво, дай си ржката! — разтегна уста Панчо и друсна приятелската ржка на Йони.

Нощта каточе дойде веднага. На небето луната се жлѣтна като узрѣла тиква. Точно надъ бай Панювитъ ягоди увисна. Огрѣ ги за драгостъ. Слѣпъ да бѣ човѣкъ, пакъ щѣше да ги види. Панчо и Йони се промъкнаха до сами тѣхъ. Скриха се въ върбитѣ. Затаиха дѣхъ.

Ето го и дѣдо Яко предъ колибата. Отведнажъ израстна като великанъ. Врѣтна глава на самъ, врѣтна я натамъ, па замахна тояга къмъ върбитѣ.

— Виждамъ, виждааамъ! — грѣмна гласѣтъ му въ нощта.

— Майчице, отидохме си! — сепна се Йони.

— Сссст! — изсѣска Панчо. — Мълчи!

Двамата приятели се притиснаха единъ ъ другъ. Зачакаха мълчаливо. Росица шумѣше. Подъ самитѣ имъ крака ржката разбиваше водата си въ бетонния язовиръ на милиони капчици. Шумѣтъ ѝ притисна още повече изплашеното Йонково сърдце. А пжпарѣтъ, като всѣки пждаръ, само така си викаше. Скоро той се прибра въ колибата и всичко утихна. Само старитѣ му гърди захъркаха като рѣмжелъ на разтегната хармоника.

— Сега му е времето, — обади се Панчо и дръпна другаря си за ржката. — Ще пълзишъ, разбра ли?